

กัมมัฏฐานสายพุทธโธในสังคมไทย
The Buddho Meditation in Thailand

พระครูสุพัฒนกาญจนกิจ
PhrakhuSupatthanakanchanakij

วัดดอนขมิ้น จังหวัดกาญจนบุรี
Watdonkhamin Karnchanaburi
Email: Watdonkhamin@hotmail.com

บทคัดย่อ

กัมมัฏฐานสายพุทธโธ คือ การฝึกสติเพื่อให้เกิดสมาธิและปัญญาตามสายพุทธโธ โดยเริ่มต้นกำหนดคำบริกรรมพุทธโธจนเกิดสมาธิ แล้วใช้สมาธิเป็นฐานเจริญวิปัสสนาโดยพิจารณาโครงกระดูกเมื่อสงเคราะห์ตามวิธีการของสติปัฏฐาน จัดเข้าได้กับ กายานุปัสสี คือ ตามดูกาย ดูการเกิดดับของกายในส่วนของกระดูก ซึ่งเป็นอาการหนึ่งในอาการ 32 อันจะทำให้เกิดความรู้เชื่อมโยงไปถึงการรู้อาการส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับร่างกายได้หมดจนกระทั่งปล่อยวางได้

นอกจากนั้น ความเป็นวิปัสสนากัมมัฏฐานอยู่ที่การเห็นนามรูปว่าไม่เที่ยง คือ มีเกิดแล้วดับ เป็นทุกข์คือถูกความเกิดและความดับบีบคั้นให้อยู่ในสภาพเดิมไม่ได้ และเป็นอนัตตาคือนามรูป ไม่มีตัวตนไม่สามารถบังคับให้เป็นไปตามใจปรารถนาได้

คำสำคัญ : กัมมัฏฐานสายพุทธโธ

Abstract

The Buddho meditation is to the cultivation of mindfulness for concentration and wisdom, which begins focusing mindfulness to go together with chanting in mind Buddho until the concentration takes place. After that, a practitioner uses it for the base for the insight to be started by the investigation of a human skeleton. Compared to the method the Satipatthana, the Buddho meditation's starting point is identical with the kayanupassī – seeing body as it is; it is here to see a human skeleton, a part of ๓๒ body parts, which at last causes a knowledge connected with other body-parts and leads to non-clinging.

In addition, the Vipassana meditation is to see that the picture is unstable, there was already extinguished . The suffering is being caused by a fire in the original condition , not oppression . And the picture is a soulless Intangible uncontrollable desire to have .

Keywords : The Buddho meditation

1. บทนำ

กัมมัฏฐานสายพุทโธ คือ การทำกัมมัฏฐานด้วยวิธีที่ใช้คำบริกรรมว่า “พุทโธ” (หมายถึง ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน) เป็นเบื้องต้นเพื่อให้เกิดสมาธิ จากนั้นจึงต่อยอดด้วยวิปัสสนาด้วยการพิจารณาโครงกระดูก เป็นกัมมัฏฐานสายหนึ่งที่ปฏิบัติกันอย่างแพร่หลายในสังคมไทย หากจะถามว่ามีกล่าวไว้ในคัมภีร์พระพุทธศาสนาใดบ้าง ก็คงตอบได้ว่าตอนที่ใช้คำบริกรรมพุทโธ ไม่พบว่ามีการกล่าวไว้ อาจจะเป็นการประยุกต์ใช้ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยเพื่อให้เป็นวิธีปฏิบัติที่สังคมไทยเข้าถึงสมาธิได้ง่าย ได้มีการปฏิบัติสืบสายกันมานานต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

2. กัมมัฏฐานสายพุทโธ

2.1 ความนำ

อย่างที่กล่าวไว้แล้วว่า สายพุทโธ คือ วิธีที่ฝึกปฏิบัติการเจริญสติด้วยการใช้คำบริกรรม “พุทโธ” กำกับ เป็นวิธีปฏิบัติที่เน้นการได้สมาธิก่อนแล้วจึงต่อยอดด้วยการเจริญวิปัสสนา หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้รับยกย่องว่าเป็นบูรพาจารย์ของวิธีนี้ แต่จากคำบอกเล่าของพระที่เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นพบว่าหลวงปู่มั่นได้เรียนกัมมัฏฐานนี้มาจากหลวงปู่เสาร์ กนตสีโล จากนั้นจึงได้นำมาสอนทั้งแก่พระและฆราวาส นับตั้งแต่พรรษาที่ 23 จนถึงพรรษาที่ 59 อันเป็นพรรษาสุดท้ายแห่งชีวิต

ท่าน จึงกล่าวได้ว่าท่านได้อุทิศตัวเผยแพร่วิธีปฏิบัตินี้นับได้ 36 ปี เป็นการวางรากฐานของวิธีปฏิบัติสายพุทธโธได้อย่างมั่นคง เนื่องจากมีผู้นิยมปฏิบัติตามอย่างแพร่หลาย หลักฐานที่เห็นได้ชัดเจน คือ พระปาที่มีชื่อเสียงในยุคต่อมาไม่ว่าจะเป็นหลวงปู่ฝั้น อาจาโร หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ และแม้กระทั่งหลวงตามหาบัว ญาณสมปนฺโน ต่างล้วนได้เคยเป็นศิษย์ที่เคยอยู่กับปฏิบัติกับหลวงปู่มนปัจจุบันวิธีปฏิบัติสายพุทธโธได้ยกระดับให้มีการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยพระธรรมมงคลญาณ (หลวงพ่อวิริยงค์ สิรินฺโธ, 2556) ซึ่งเป็นศิษย์รุ่นสุดท้ายที่ได้อยู่และทันเห็นหลวงปู่มน ท่านได้จัดทำหลักสูตรสร้างตำราจัดให้มีการเรียนการสอนและมีการประเมินผล

ตามหลักฐานที่ปรากฏ ก็มีหลักฐานสายพุทธโธเหมือนกับก็มีหลักฐานสายอื่นๆ ในสังคมไทยคือปฏิบัติได้ทั้งคฤหัสถ์และพระสงฆ์ แต่มีรูปแบบของการปฏิบัติ ที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

2.2 วิธีปฏิบัติกัมมัฏฐานสายพุทธโธ

ก. ข้อกำหนดเบื้องต้น

1. สำหรับผู้ปฏิบัติที่เป็นคฤหัสถ์

1.1 ฟังกล่าวคำบูชาพระรัตนตรัย แล้วกล่าวปฏิญาณตนถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึงซึ่งเป็นการประกาศตนเป็นอุบาสก อุบาสิกา ต่อพระสงฆ์ก่อนแล้ว

1.2 จากนั้นจึงสมาทานศีล 5 หรือศีล 8 ตามกำลังความสามารถและรักษาให้บริสุทธิ์

1.3 จากนั้นจึงกล่าวคำเจริญพรหมวิหาร 4 จบแล้ว จึงเริ่มต้นนั่งสมาธิและบริกรรม “พุทธโธ” ต่อไป

2. ส่วนผู้ปฏิบัติที่เป็นบรรพชิต คือ ผู้ที่ได้รับการบรรพชาอุปสมบทถูกต้องตามพระวินัยมีศีลบริสุทธิ์ ไม่ขาดหรือบกพร่องในการบำเพ็ญกัจจัตถ์ หลังการทำวัตรสวดมนต์แล้ว ให้เจริญพรหมวิหาร 4 จบแล้ว จึงเริ่มต้นนั่งสมาธิและบริกรรม “พุทธโธ” ต่อไป

ข. วิธีนั่งสมาธิ

วิธีนั่งสมาธิ ทั้งพระและฆราวาสให้นั่งขัดสมาธิ วางขาขวาทับขาซ้าย วางมือขวาทับมือซ้าย แล้วตั้งกายให้ตรง ไม่ก้มหน้า ไม่เงยหน้า ไม่เอียงซ้าย ไม่เอียงขวา ไม่เอียงไปข้างหน้าข้างหลัง ไม่กอดและไม่ข่มอวัยวะในร่างกายแห่งใดแห่งหนึ่งให้ลำบาก วางกายให้สบายเป็นปกติเรียบบร้อยสวยงาม

เมื่อนั่งตั้งกายตรงดีแล้ว ฟังตั้งจิตให้ตรง คือ ตั้งสติลงตรงหน้า ไม่ส่งจิตให้ฟุ้งซ่านไปยังอนาคตกาลอันยังมาไม่ถึง และไม่ให้ฟุ้งซ่านไปถึงอดีตกาล อันล่วงไปแล้ว ทั้งไม่ให้ฟุ้งซ่านไปเบื้องบน เบื้องล่าง เบื้องซ้าย เบื้องขวา ทั้งไม่ให้ฟุ้งซ่านไปในทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ ทางใดทางหนึ่ง ฟังเป็นผู้มีสติ พร้อมกำหนดคำบริกรรมพุทธโธ จนกระทั่งจิตเป็นเอกัคคตา

ค. วิธีกำหนดจิต

1. เริ่มต้น ให้เริ่มต้นตั้งสติลงตรงหน้า เพื่อตามดู “จิต” ซึ่งเป็นธรรมชาติรู้หรือผู้รู้ คือ รู้สึก รู้นึก รู้คิด รู้ร้อน รู้เย็น รู้ได้เห็น รู้ได้ยิน และรู้ตมกลิ่น ลิ้มรส สัมผัสถูกต้องสิ่งทั้งปวง ส่วน “สติ” เป็นธรรมชาติรู้หรือตัวผู้รู้ มีอำนาจอยู่เหนือจิต สามารถรู้เท่าทันจิตและรู้เรื่องของจิตได้ดีว่าขณะนี้จิตมีสภาวะเป็นอย่างไร คือ ดี หรือไม่ดี ตลอดจนมีศักยภาพควบคุมจิต ซึ่งนักปฏิบัติใน

พระพุทธศาสนาพึงกำหนดเอาสติคือตัวผู้รู้ที่มีอำนาจอยู่เหนือจิตนั้น มาตั้งลงตรงหน้าทำหน้าที่กำหนดรู้ซึ่งจิตและรวมเอาจิตเข้าตั้งไว้ในจิต พยายามจนกว่าจิตจะรวมเป็นหนึ่ง จึงจะถือว่า “เป็นผู้มีสติสัมปชัญญะพร้อมบริบูรณ์”

2. วิธีรวมจิต เนื่องจากสติมีบทบาทสำคัญ จึงต้องสติตั้งไว้เฉพาะหน้า กำหนดรู้ซึ่งจิต ซึ่งเป็นตัวผู้รู้โดยธรรมชาติ พร้อมบริบูรณ์ “พุทโธ” อันเป็นการระลึกถึงพระพุทธเจ้าไว้ในใจ

3. การตรวจซ้ำ-การแก้สภาวะของจิต ก่อนที่จะนึกคำบริกรรมภาวนา ให้ผู้ปฏิบัติตรวจสอบให้รู้แน่เสียก่อนว่า สติได้กำหนดจิตถูกแล้วหรือยัง เมื่อรู้ว่าสติได้กำหนดจิตถูกแล้ว แต่จิตยังไม่สงบและยังไม่รวม พึงให้แก้สภาวะของจิตด้วยการตรวจดูต่อไป ว่าการที่จิตยังไม่รวมเป็นเพราะเหตุใด เป็นเพราะยังไม่เชื่อมั่นต่อคุณพระรัตนตรัยหรือว่ายังฟุ้งซ่านไปในอารมณ์ต่าง ๆ และต้องมีความรู้ว่า ถ้าจิตของตนเชื่อมั่นต่อคุณพระรัตนตรัย ก็แสดงว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ในใจแล้ว ก็เป็นอันว่าผู้ปฏิบัติเริ่มนึกคำบริกรรม “พุทโธ” ได้แล้ว

ในการตรวจซ้ำเพื่อแก้สภาวะจิต ผู้ปฏิบัติจำเป็นต้องพิจารณา ให้รู้รอบคอบเสียก่อนว่า จิตของตนคิดไปตามอารมณ์อะไร เป็นอารมณ์ที่น่ารักหรือน่าเกลียด หากติดอยู่ในอารมณ์ที่น่ารักหรือติดอยู่ในอารมณ์ที่น่าเกลียด ก็พึงทราบ ว่า จิตของตนกำลังลำเอียง จึงไม่สงบ จากนั้นพึงปฏิบัติคือ ตั้งสติลงเป็นกลางแน่วแน่อยู่ที่เฉพาะหน้า ทำความรู้เท่าทันส่วนทั้งสอง คือ รู้เท่าทัน ทั้งส่วนความรัก และความเกลียด

4. เริ่มต้นบริกรรม เมื่อมีสติเป็นกลาง จิตก็ยอมเป็นกลาง เมื่อจิตเป็นกลาง และได้ทำความรู้เท่าทันส่วนทั้งสองรวมเอาจิตเข้ามาตั้งไว้เฉพาะหน้า ทั้งได้แลเห็นคุณพระรัตนตรัยแล้ว จิตนั้นปราศจากนิเวศแล้ว จึงเริ่มนึกคำบริกรรมว่า “พุทโธ ธมโม สงโฆ” 3 จบ แล้ว สูดหายใจนึกบริกรรมเพียงคำเดียวว่า “พุทโธ” เป็นอารมณ์ ให้นึกบริกรรมอยู่ในใจ

5. วิธีเดินจงกรม เป็นวิธีภาวนาเปลี่ยนอริยาบถ คือ เปลี่ยนจากการนั่งสมาธิภาวนามาทำความเพียรภาวนาในอริยาบถเดิน เรียกว่า เดินจงกรมภาวนา เมื่อเปลี่ยนมาทำความเพียรภาวนาในอริยาบถยืน เรียกว่า ยืนกำหนดจิต เมื่อเปลี่ยนมาทำความเพียรภาวนาในอริยาบถนอน เรียกว่า นอนพุทโธไสยาสน์ หรือ สีสไสยาสน์

เมื่อจะเดินจงกรม นักปฏิบัติพึงกำหนดหนทางจงกรมที่จะพึงเดินว่า จะเดินจากที่นี่ไปถึงไหน จุดหมายใด เป็นระยะทางจงกรมสั้น ๆ หรือระยะทางจงกรมยาว ๆ แล้วแต่ความต้องการ หรือแล้วแต่สถานที่ พึงกำหนดหรือตกแต่งทางจงกรม ตามสมควรที่จะเดินได้โดยสะดวก

วิธีเดินจงกรม ให้ไปยืนที่ต้นทางแห่งจงกรมนั้นแล้ว พึงยกมือทั้ง 2 ขึ้น ประณมมือทั้ง 2 ไว้เหนือหว่างคิ้ว ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย คือ ระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรม คุณพระอริยสงฆ์สาวก ว่า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทั้ง 3 มีสรณะเป็นที่พึ่ง ที่ระลึกที่เคารพนับถือของข้าพเจ้า แล้วตั้งเป็นสัจจอธิษฐานไว้ในใจว่า

“บัดนี้ข้าพเจ้าจะตั้งใจปฏิบัติพระพุทธศาสนาเพื่อเป็นเครื่องปฏิบัติบูชาพระพุทธเจ้า พร้อมทั้งพระธรรม และพระอริยสงฆ์สาวก ด้วยอำนาจแห่งคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นี้

ขอ จงบันดล บันดาลให้น้ำใจของข้าพเจ้า จงสงบระงับและตั้งมั่นเป็นสมาธิแล้ว จงบังเกิดมี ปัญญาปรีชาญาณ รู้แจ้งแทงตลอดในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทุกประการเทอญ”

เมื่อตั้งเป็นสัจจะและอธิษฐานไว้ดีแล้ว เอามือทั้ง 2 วางจากการประณมมือ หย่อนมือทั้ง 2 ลงมา แล้วเอามือข้างขวาจับมือข้างซ้าย หย่อนมือลงไว้ตรงข้างหน้า ตามสายพระพุทธรูป 4 จวบ แล้วทอดตาลงเบื่องต่ำ ตั้งสติกำหนดจิตตามสายวิธีนั่งสมาธิดังที่กล่าวแล้ว นึกคำบริกรรมภาวนา “พุทโธ” บทเดียวกันกับนั่งสมาธิภาวนา เสร็จแล้วออกเดินจงกรม ตั้งแต่หัวสุด จงกรมข้างนี้ไปถึงหัวสุดจงกรมข้างโน้น จากนั้นเดินกลับจากหัวสุดจงกรมข้างโน้น มาถึงหัวสุดจงกรม ข้างนี้ เพียรพยายามเดินกลับไปกลับมา ไม่ต้องนับเที่ยว ให้นับสติ นับดวงจิต ว่าสติดีหรือไม่ จิตสงบ หรือยัง ถ้ายังไม่สงบก็ให้เพียรพยายามเดินอยู่อย่างนั้นจนกว่าจิตสงบลงได้จริงๆ เมื่อจิตสงบครั้งแรก ยังตั้งสติไม่ได้ ก็อย่าเพิ่งเดินต่อไป ให้หยุดยืนกำหนดจิตอยู่ก่อน จนกว่าจิตรวมสงบดีแล้ว เมื่อตั้งสติ ได้แล้วจึงเดินต่อไปอีก ด้วยความเป็นผู้มีเพียรเพ่งอยู่ พยายามทำความเพียรให้เป็นไปทางใจ จนกว่า จะชำนาญคล่องแคล่วในสมาธิภาวนา

ในวิธีเดินจงกรมภาวนานี้ มีวิธีกระทำความเพียรให้เป็นไปทางใจ ด้วยใช้สติสัมปชัญญะ นึกคำบริกรรมภาวนาบทเดียวกันกับนั่งสมาธิภาวนา จุดประสงค์คือ ต้องการให้จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ เหมือนกัน ต่างกันแต่อิริยาบถนั่งกับเดินเท่านั้น

6. วิธีพิจารณาโครงกระดูก ขั้นตอนนี้คือขั้นต้นของการเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐาน การที่จะพิจารณาโครงกระดูกให้ได้ขั้นนี้ พึงมีสติ กำหนดจิต ให้รวมสนิทเรียบร้อยเสียก่อน แล้วยกจิตขึ้น พังพิจารณากำหนดให้รู้โครงกระดูก ดังนี้

6.1 ตั้งแต่เบื้องบนลงไปถึงที่สุดเบื้องต่ำ คือ พังพิจารณากระดูกกะโหลกศีรษะและ กำหนดให้รู้แจ้งว่า กระดูกกะโหลกศีรษะนี้ เป็นแผ่นโค้งเข้าหากัน มีฟันเกาะกันไว้เป็นกะโหลกอยู่ได้ กระดูกคอเป็นข้อ ๆ และเป็นท่อน ๆ สวมกันไว้เป็นลำดับลงไป กระดูกหัวไหล่ กระดูกไหปลาร้า ต่อ ออกจากระหว่างกระดูกทั้ง 2 ข้าง กระดูกแขน ทั้ง 2 ข้าง กระดูกข้อศอก ทั้ง 2 ข้อ กระดูกข้อมือ กระดูกฝ่ามือ กระดูกนิ้วมือ ทั้ง 10 นิ้ว กระดูกซี่โครงทั้ง 24 ซี่ กระดูกสันหลังเป็นข้อ ๆ และเป็น ท่อน ๆ สวมกันไว้เป็นลำดับลงไปตั้งแต่กระดูกคอ ตลอดถึงกระดูกบั้นเอว กระดูกสะโพก กระดูกโคน ขา กระดูกเข่า กระดูกแข้ง กระดูกข้อเท้า กระดูกฝ่าเท้า กระดูกนิ้วเท้าทั้ง 10 นิ้ว พิจารณาโดยลำดับ อย่างนี้ เรียกว่า พิจารณาเป็นอนุโลม

6.2 เมื่อพิจารณาเป็นอนุโลมโดยลำดับดังนี้แล้ว ผู้ปฏิบัติพึงพิจารณาย้อนกลับเป็น ปฏิโลม คือ พังมีสติ กำหนดจิตให้รวมสนิทเป็นหนึ่งตลอดไป ยกจิตขึ้นพังพิจารณา กำหนดรู้โครง กระดูก ย้อนกลับเป็นปฏิโลม ตั้งแต่เบื้องต่ำลำดับขึ้นไป จนถึงสุดเบื้องบน คือ พังพิจารณาดูให้รู้เห็น กระดูกนิ้วเท้า ทั้ง 10 ตลอด แล้วพังพิจารณาดูให้รู้ให้เห็นกระดูกฝ่าเท้า กระดูกข้อเท้า กระดูกเท้า กระดูกเข่า กระดูกโคนขา กระดูกสะโพก กระดูกบั้นเอว กระดูกสันหลัง กระดูกซี่โครง กระดูก หัวไหล่ กระดูกไหปลาร้า กระดูกแขน กระดูกศอก กระดูกข้อมือ กระดูกฝ่ามือ กระดูกนิ้วมือ กระดูก

คอ กระจกเงาโลกศิระษะ พิจารณาย้อนกลับตั้งแต่เบื้องต่ำตลอดขึ้นไปจนถึงเบื้องบนอย่างนี้ เรียกว่า พิจารณาปฏิโลม

6.3 จากนั้นเป็นการพิจารณารวมศูนย์กลาง หรือพิจารณาโครงกระดูกเป็นอนุโลมแล้ว ปฏิโลม ถอยลง ถอยขึ้น รอบคอบตลอดแล้วพึงพิจารณารวมศูนย์กลางที่ท่ามกลางออกไป โดยพึงมีสติ รวมจิต พร้อมทั้งรวมความคิดเห็นที่ได้พิจารณาเห็นโครงกระดูก ตั้งแต่เบื้องบนไปถึงเบื้องล่าง ตั้งแต่เบื้องล่างย้อนกลับขึ้นมาจนถึงเบื้องบน รอบคอบตลอดแล้วนั้นทวนกระแส รวมเข้าตั้งไว้ในท่ามกลางอก มีสติพิจารณาให้รู้แจ้งว่า “ร่างกายนี้ก็เป็นแต่เพียงสีกว่ากาย ถ้าไม่มีใจครองก็ไม่รู้สึก รู้ นึก รู้คิด และเคลื่อนไหวไปมาไม่ได้ มีวิญญาณจิตดวงเดียวเท่านั้นเป็นใหญ่ในชีวิตของร่างกายทั้งสิ้นนี้ ก็อยู่ในใต้อำนาจแห่งจิตดวงนี้ เพราะฉะนั้น จำเป็นที่ผู้ปฏิบัติต้องรวมเอาดวงจิตเข้าตั้งไว้ให้เป็นเอกจิต เอกธรรม เอกมรรค คือ ให้เป็นจิตดวงเดียว ตั้งมั่นอยู่ที่ทรวงอก” ซึ่งทั้งสองวิธีนี้ รวมเรียกว่า การเจริญศีรณวิธี

เมื่อจิตของผู้ปฏิบัติตกลงสู่ภวังค์ ให้หยุดคำบริกรรมนั้นแล้วมีสติตามกำหนดเอาจิตในภวังค์ให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิต่อไป

คำว่า “ภวังค์” มีการอธิบายตามความเข้าใจของอาจารย์สายพุทโธว่า คือ จิตดวงเดิม ซึ่งคือ จิตเมื่อแรกเข้าสู่ปฏิสนธิในครรภ์ของมารดาแล้ว จิตตั้งภวังค์ขึ้นเป็นตัวภพ เหตุนั้น จิตที่ตกลงสู่ภวังค์แล้ว จึงเรียกว่า จิตดวงเดิม จิตที่อยู่ในภวังค์มีหน้าที่ทำการสร้างภพ คือ สืบต่ออายุให้เจริญรุ่งเรือง ไม่ทำการรับรู้รับเห็นในทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น หรือทางกายภายนอก มนุษย์ทุกคนเมื่อเข้าสู่ปฏิสนธิในครรภ์ของมารดา จิตตั้งภวังค์ขึ้นเป็นตัวภพแล้ว จึงได้เกิดเป็นชาติมนุษย์ขึ้นมา ในที่นี้ จะแสดงชื่อของภวังค์ให้ผู้ปฏิบัติได้ทราบไว้ทั้ง 4 ชื่อ ในลำดับแห่งขณะจิต ชื่อ 1-2 กับชื่อ 10 แห่งขณะจิต 17 ขณะ ดังต่อไปนี้

1. อตีตภวังค์คะ คือ จิตอยู่ในภวังค์ ปล่อยอารมณ์ล่องไปเปล่า ๆ ตั้งแต่ 1 ขณะ ถึง 15 ขณะจิต

2. ภวังค์คจลนะ คือ จิตเคลื่อนไหวตัว จะออกจากภวังค์
3. ภวังค์ปัจเฉท คือ จิตขาดจากความไหวตัว
4. ปัญจทวาราวัชชนะ คือ จิตขึ้นสู่ทวารทั้ง 5
5. สันตริณะ คือ จิตใคร่ครวญในอารมณ์
6. สัมปฏิจฉินนะ คือ จิตน้อมรับอารมณ์
7. โภภุญัพพะนะ คือ จิตที่ตกลงจะถือเอาอารมณ์
8. กามภาพจรชชนะ คือ จิตกามภาพจร เล่นเนื่อง ๆ กันไป 7 ขณะจิต
9. ตทาลัมพะนะ คือ จิตรับเอาอารมณ์ได้สำเร็จความปรารถนา
10. ภวังคปาตะ คือ จิตตกลงสู่ภวังค์เดิมอีก

อาจารย์สายพุทโธอธิบายต่อไปสรุปได้ว่า

1. เรื่อง ภาวจิตกับเรื่อง ขณะจิต เป็นจิตของสามัญมนุษย์ทั่วไปในโลกที่ยังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติพระพุทธศาสนาเลยก็เป็นอยู่อย่างนั้น

2. เรื่องจิตที่ออกจากภวังค์และตกเข้าสู่ภวังค์ดังกล่าวไว้แล้วในขณะจิต 17 ขณะนั้น เป็นเรื่องที่จิตออกเร็วเข้าเร็ว มากที่สุด และออกอยู่ทุกเวลาเข้าอยู่ทุกเวลาที่กะพริบตา จนสามัญมนุษย์ทั้งหลายไม่สามารถตามรู้ทันได้ แม้นัยน์ตาเมื่อดูสิ่งของอันหนึ่ง ๆ อยู่แล้ว จะส่ายส่ายตาไปดูสิ่งอื่นอีก จิตก็ตกเข้าสู่ภวังค์ก่อนแล้วออกจากภวังค์ จึงดูสิ่งอื่นต่อไปได้ เป็นการรวดเร็ว จนผู้ปฏิบัติไม่รู้สึกรู้ว่าออกเมื่อไรเข้าเมื่อไร

3. หากผู้ปฏิบัติมีความประสงค์จะทำจิตให้เป็นสมาธิ มีปัญญาปริชาญาณรู้แจ้งแทงตลอดในพระธรรมวินัย จึงจำเป็นต้องกำหนดให้รู้จิตที่ตกลงสู่ภวังค์เอง วิธีการกำหนดให้รู้จิตที่ตกลงสู่ภวังค์นั้น พึงมีสติกำหนดให้รู้จิตในเวลาที่กำลังนึกคำบริกรรมภาวนาอยู่นั้น ซึ่งเมื่อผู้ปฏิบัติมีสติกำหนดจ่อต่อคำบริกรรมจริง ๆ จิตก็ย่อมจ่อต่อคำบริกรรมด้วยกันเมื่อจิตจ่อต่อคำบริกรรมอยู่แล้ว จิตย่อมตั้งอยู่ในความเป็นกลาง เมื่อจิตเป็นกลาง จิตย่อมวางอารมณ์ภายนอก เมื่อจิตวางอารมณ์ภายนอกหมดแล้ว จิตย่อมตกลงสู่ภวังค์เอง เมื่อจิตตกลงสู่ภวังค์ ย่อมแสดงอาการให้รู้สึกได้ทุกคนตลอดไป คือแสดงให้รู้สึกว่ารวมวูบวาบลง ทั้งแรงก็ดี หรือแสดงให้รู้สึกว่าสงบนิ่งแน่นลงถึงที่แล้ว สว่างโล่งเยือกเย็นอยู่ในใจ จนลิ้มภายนอกคือลิ้มตนลิ้มตัวหรือลิ้มคำบริกรรมภาวนา เป็นต้น

4. แต่หากว่าบางคนไม่ถึงกับลิ้มภายนอก แต่ก็ย่อมรู้สึกว่ารวมวูบวาบลง เยือกเย็น เป็นที่สบายเฉพาะภายในเหมือนกันทุกคน

5. เมื่อรู้ว่า จิตประชุมอริยมรรคสมังคีเองแล้ว ผู้ปฏิบัติพึงเป็นผู้มีสติตรวจดูให้รู้แจ้งว่า สติพร้อมทั้งสัมปชัญญะและสมาธิ กับองค์ปัญญา ตลอดจนองค์อริยมรรคทั้ง 8 ประการ ก็ประชุมพร้อมอยู่ในอริยมรรคสมังคีอันเดียวกัน เมื่อรู้แล้วพึงรักษาความไม่ประมาทเลินเล่อ คือ อย่าผลอตัวและอย่าผลอสติ ทั้งอย่าทอดธุระ ให้มีสติตามกำหนดรู้อยู่อย่างนั้น จนกว่าจะรู้สึกเหนื่อยหรือได้เวลาแล้ว จึงออกจากที่นั่งภาวนาอย่างทีกล่าวมานี้เรียกว่า “ภาวนาอย่างละเอียด”

6. วิธีออกจากที่นั่งสมาธิ เมื่อจะออกที่นั่งสมาธิภาวนานั้น ให้ผู้ปฏิบัติพึงออกในเวลา ที่รู้สึกเหนื่อยหรือได้เวลาแล้วจึงออกจากที่นั่งสมาธิภาวนา แต่เมื่อจะออกจากที่นั่งจริง ๆ นั้น อย่าออกให้เร็วนักจนผลอสติสติ ทำให้ขาดสติหรือสติไม่ดีได้ ดังนั้น พึงออกจากที่นั่งสมาธิภาวนาด้วยความมีสติ พิจารณาเหตุผลให้รอบคอบ ทั้งกิจเบื้องต้น และกิจเบื้องปลายก่อน

ในกิจเบื้องต้นนั้นให้ระลึกถึงวิธีที่ผู้ปฏิบัติได้เข้านั่งสมาธิครั้งแรกว่า เบื้องต้นได้เข้าสมาธิอย่างไร และได้ตั้งสติกำหนดจิตอย่างไร ได้พิจารณาและนึกคำบริกรรมภาวนาว่าอะไร จิตจึงสละลงและสงบจากอารมณ์ลงได้

ในกิจเบื้องปลาย คือ เมื่อจิตสงบแล้วให้ตั้งสติกำหนดจิตอย่างไร ได้พิจารณารู้จริงเห็นจริงอย่างไร จิตจึงรวมเป็นหนึ่งอยู่ได้ ไม่ถอนจากสมาธิภาวนา

เมื่อพิจารณาหรือระลึกได้ว่า กิจเบื้องต้นได้เข้าสมาธิอย่างนั้น ตั้งสติอย่างนั้น กำหนดจิตอย่างนั้น พิจารณาและนึกคำบริกรรมอย่างนั้น จิตจึงได้สงบและรวมลงมาเป็นอย่างนี้ เมื่อจิตรวมลง

มาแล้ว ได้ตั้งสติกำหนดจิตอย่างนี้ พิจารณาอย่างนี้ได้ความรู้จริงเห็นจริงอย่างนี้ เมื่อได้ความชัดเจนแล้ว พึงทำโยนิโสมนสิการ คือ กำหนดไว้ในใจว่า “ถ้าออกจากที่นั่งนี้แล้ว ก็จะกำหนดจิตของตนไว้ให้ติอยู่อย่างนี้เสมอตลอดไป” ไม่ให้ผลอสติได้ ครั้นเมื่อเข้าสมาธิอีกครั้งภายหลัง ผู้ปฏิบัติก็ย่อมสามารถเข้าให้ถูกตามวิธีที่ได้ทำมาแล้วนี้ทุกประการ และเมื่อทำโยนิโสมนสิการ คือ การกำหนดไว้ในใจดีแล้ว จึงออกจากที่นั่งสมาธิภาวนา โดยการนอนลงไป ก็ให้กำหนดใจนั้นไว้จนนอนหลับ และเมื่อตื่นขึ้นจากหลับก็ให้มีสติกำหนดเอาใจไว้ตลอดวัน คือ ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน พึงพยายามทำความเป็นผู้มีสติกำหนดรู้ซึ่งจิตของตนเสมอ จนกว่าจะชำนาญ คล่องแคล่วด้วยวิธี 5 ประการ คือ

1. อาวัชชนวสี คือ ชำนาญในการพิจารณาสมาธิภาวนา
2. สมาปชชนวสี คือ ชำนาญในการเข้านั่งสมาธิภาวนา
3. อธิชชานวสี คือ ชำนาญในการตั้งสติ ทำจิตให้เป็นสมาธิไว้ให้มั่นคง ไม่ให้เคลื่อนคลาด

จากที่กำหนดเดิม

4. วุฏฐานวสี ชำนาญในการที่จะออกจากสมาธิภาวนาโดยมิให้เคลื่อนคลาดจากที่กำหนดวิธีการออก การเข้า

5. ปัจจเวกขณวสี คือ ชำนาญในการพิจารณาให้รอบคอบ ในเวลาที่จะออกจากที่นั่งสมาธิภาวนานั้น

ความเป็นผู้ชำนาญในวิธีทั้ง 5 ประการเหล่านี้มีความสำคัญอย่างมาก เพราะแสดงถึงความก้าวหน้าในวิธีปฏิบัติ

2.3 ผลการปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานสายพุทโธ

เกิดสมาธิเนื่องจากสติมีความเข้มแข็งจนกระทั่งสามารถเข้าภวังค์และตื่นในภวังค์ได้ แม้จะไม่ได้บอกไว้ว่าบรรลุมานขั้นใด จากการศึกษาพบว่า การได้สมาธิลุ่มลึกไปตามลำดับ จนกระทั่งเกิดความชำนาญที่เรียกว่า วสี ซึ่งก็คือชำนาญในการพิจารณาสมาธิ ชำนาญในการเข้าสมาธิ ชำนาญในการทำสมาธิให้มั่นคง ชำนาญในการออกจากสมาธิ และพิจารณาองค์ของสมาธิ ในสายพุทโธนี้ พยายามทำสมาธิให้เข้มแข็งด้วยการเดินจงกรม จากนั้นจึงใช้สมาธิเป็นฐานในการพิจารณาโครงสร้างกระดูก ซึ่งถือว่าเป็นโครงร่างที่สำคัญของร่างกาย และแยกย่อยอวัยวะส่วนต่าง ๆ จนกระทั่งเกิดความรู้เห็นตามความเป็นจริงและเกิดความเบื่อหน่าย ความเบื่อหน่ายนี้ถือว่าเป็นวิปัสสนาแท้ของผู้ปฏิบัติสายพุทโธ ซึ่งจะนำไปสู่การบรรลุมรรค ผล นิพพานต่อไป

3. วิปัสสนากัมมัฏฐานตามหลักสติปัฏฐาน 4

3.1.1. ความเป็นมาของสติปัฏฐาน (ทิ.มหา. (ไทย) 10/273/257)

มหาสติปัฏฐานสูตร เป็นพระสูตรหนึ่งที่ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนวิธีปฏิบัติสมถกัมมัฏฐานวิปัสสนากัมมัฏฐานไว้เป็นหลัก จากพระโอษฐ์ด้วยพระองค์เอง นอกจากนั้นได้ตรัสแทรกไว้ในโอกาสต่าง ๆ และในพระสูตรต่าง ๆ เช่น พระสูตรในสังยุตตนิกาย มหาวารวรรค สติปัฏฐานสังยุต ซึ่งมี 104 สูตรและตรัสในที่อื่น ๆ อีก มากมายหลายแห่ง เช่น ทีฆนิกาย มหาวรรค มัชฌิม

นิกาย มูลปณาสก์ สังยุตตนิกาย มหาวารวรรค ขุททกนิกาย ปฏิสัมภีทามรรค พระอภิธรรมปิฎก วิจารณ์ และได้มีคัมภีร์อรรถกถา ขยายความอีกมากมาย เช่น คัมภีร์วิสุทธิมรรค คัมภีร์สุมังคลวิลาสินี ตติยภาค คัมภีร์ปัญญาสุทนี มโนวิภังค์ สารัตถ์กัปปการสินี

สติปัฏฐานเป็นหลักธรรมสำคัญในพระพุทธศาสนา ซึ่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงพิจารณาเห็นความสำคัญนี้มาแต่แรกตรัสรู้ ขณะประทับอยู่ ณ โคนต้นอชปาลนิโครธ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ในอุรุเวลาเสนานิคม ภายหลังตรัสรู้แล้วในสัปดาห์ที่ 5 ก็ได้ทรงปริวิตกถึงสติปัฏฐาน 4 (ส.ม. (ไทย) 19/222/247) และตรัสแสดงไว้ในโอกาสต่าง ๆ และในพระสูตรต่าง ๆ มากมายหลายแห่งตลอดมาจนในปีที่จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน ขณะประทับอยู่ ณ อัมพปาลิวัน ใกล้นครเวสาลี ก็ทรงมีพระมหากรุณาตรัสเตือนให้ปฏิบัติกัมมัฏฐานตามหลักสติปัฏฐาน ขณะประทับอยู่ ณ เวฬุคามก่อนหน้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน 10 เดือน ก็ตรัสเตือนให้มิตนเป็นที่พึ่ง มีตนเป็นสรณะ ด้วยวิธีปฏิบัติกัมมัฏฐานตามหลักสติปัฏฐาน (ที.มหา. (ไทย) 11/112-113/119) แสดงว่า ได้ทรงสั่งสอนการปฏิบัติในสติปัฏฐานมาจนตลอดพระชนมายุ คราวหนึ่ง พระพุทธองค์ ได้ทรงแสดงแก่ชนชาวกุรุซึ่ง ในคัมภีร์อรรถกถา (ที.มหา. (ไทย) 2/357) ได้กล่าวว่า ชาวแคว้นกุรุ ในสมัยนั้น มีความอุดมสมบูรณ์ด้วยฤดูกาลและอาหาร อีกทั้งชาวกุรุก็มักกล่าวถึงการเจริญสติปัฏฐาน และพากเพียรปฏิบัติสติปัฏฐานกันอย่างกว้างขวาง พระบรมศาสดาจึงตรัสพระสูตรนี้แก่ชาวแคว้นกุรุ แม้พระพุทธองค์ได้ตรัสวิธีปฏิบัติสติปัฏฐานไว้โดยสังเขปมาก่อนแล้วในหลายพระสูตร ดังที่ปรากฏในสติปัฏฐานสังยุตต์ แต่การแสดงพระสูตรนี้จัดว่าเป็นการประกาศแนวทางในวิธีปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักสติปัฏฐาน 4 อย่างสมบูรณ์เป็นครั้งแรก ในการแสดงมหาสติปัฏฐานสูตร ครั้งนั้น พระพุทธองค์ทรงเริ่มต้นด้วยพุทธดำรัสว่า

เอกายโน อโย ภิกขเว มคโค สตตานิ วิสุทฺธิยา โสภปริเวทานิ

สมตฺถิกมมาย ทุกฺขโทมนสฺसानํ อตฺถงคมาย ญฺายสฺส อธิคมาย นิพฺพานสฺส

สจฺฉิกิริยา. ยทฺธิทํ จตฺตารํ สติปัฏฺฐานา. (ม.ม. (ไทย) 12/131/103)

ภิกษุทั้งหลาย ! สติปัฏฐาน 4 เป็นทางเดียวที่จะนำเหล่าเวไนยสัตว์ให้เข้าถึงความบริสุทธิ์ ล่วงพ้นความเศร้าโศก และความรำพันคร่ำครวญได้ดับความทุกข์และโทมนัสได้ บรรลุอุปนิมรรค และเห็นแจ้งพระนิพพานได้หนทางนี้ คือ สติปัฏฐาน 4 ประการ

หลักปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสในสติปัฏฐาน มีหลักใจความของพระสูตรไว้ 4 หมวด คือ

1. อธิ ภิกขเว ภิกขุ กายเ กายานุปสฺสี วิหฺรติ อาตปิ สมฺปชาโนสตีมา วิเนยฺย โลกเ อภิกขมาโทมนสฺสํ .ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ มีความเพียรมีสัมปชัญญะ มีสติ พิจารณาเห็นกายในกายอยู่ กำจัดอภิกขาและโทมนัสในโลก (กล่าวคือ รูปกาย) นี้เสียได้

2. เวทนาสุ เวทนานุปสฺสี วิหฺรติ อาตปิ สมฺปชาโน สตีมา วิเนยฺยโลกเ อภิกขมาโทมนสฺสํ . มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ พิจารณาเห็นเวทนาในเวทนาอยู่กำจัดอภิกขาและโทมนัสในโลก (กล่าวคือ เวทนา) นี้เสียได้

3. จิตเต จิตตานุปสสี วิหริติ อาตาศิ สมปะชาโน สติมา วินยโยโลก อภิชฌาโทมนสฺสํ. มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ พิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่ กำจัดอภิชฌาและโทมนสน์ในโลก (กล่าวคือ จิต) นี้เสียได้

4. ฌมเมสุ ฌมมานุปสสี วิหริติ อาตาศิ สมปะชาโน สติมา วินยโยโลก อภิชฌาโทมนสฺสํ. มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ พิจารณาเห็นธรรมในธรรมอยู่กำจัดอภิชฌา และโทมนสน์ในโลก (กล่าวคือ ธรรม) นี้เสียได้

3.1.2 ความสำคัญของวิธีปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักสติปัฏฐาน 4

1. หลักการและความสำคัญของวิธีปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักสติปัฏฐาน 4 ปรากฏในบทตัน อุทเทสวารของพระสูตร

2. จุดมุ่งหมายของวิธีปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักสติปัฏฐาน 4 ปรากฏในตอนท้ายของบทอุทเทสวารของพระสูตร

3. วิธีปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักสติปัฏฐาน 4 ปรากฏต่อบทอุทเทสวารโดยได้กล่าวไว้อย่างพิสดาร

4. ผลจากวิธีปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักสติปัฏฐาน 4 ปรากฏในบทท้ายของพระสูตร

3.1.3 ความหมายของ “วิปัสสนาตามหลักสติปัฏฐาน 4”

คำว่า “วิปัสสนา” เป็นชื่อของปัญญา แปลว่า เห็นแจ้ง มีความหมายตามศัพท์ดังนี้ “วิ” แปลว่า โดยประการต่าง ๆ “ปัสสนา” แปลว่า เห็น ดังนั้น “วิปัสสนา” แปลว่าปัญญาหยั่งรู้ หยั่งเห็น เห็นแจ้งโดยประการต่าง ๆ ในสภาวะลักษณะของสภาวะธรรมรูปสภาวะธรรมนาม ตามความเป็นจริงว่า สภาวะธรรมทั้งหลายไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตาไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคลตัวตนเราเขา

อีกนัยหนึ่ง คำว่า “วิปัสสนา” แปลว่า ธรรมเครื่องรู้เห็นรูปนามตามสภาวะแห่งไตรลักษณ์ หมายถึง ปัญญา (ขุ.ป. (ไทย) 31/453/121) ที่หยั่งรู้สภาวะ (ปรากฏการณ์) ของสภาวะธรรม อารมณ์ภายในกาย ใจ หรือรูปกับนาม (ขุ.ม. (ไทย) 29/468/212) ตามความเป็นจริงว่าสภาวะธรรมทั้งหลายไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคลตัวตน มี 9 ประการ ได้แก่ อุทัพพยานุปัสสนาญาณ ญาณตามเห็นความเกิด และความดับของสภาวะธรรมรูป สภาวะธรรมนาม ภังคานุปัสสนาญาณ ญาณอันตามเห็นความเสื่อมสลายไปของสภาวะธรรมรูป สภาวะธรรมนาม ภยานุปัสสนาญาณ ญาณอันหยั่งรู้สภาวะธรรมรูป สภาวะธรรมนามปรากฏเป็นของน่ากลัว อาทิหนานุปัสสนาญาณ ญาณอันหยั่งรู้ทุกข์โทษของสภาวะธรรมรูป สภาวะธรรมนาม นิพพิทานุปัสสนาญาณ ญาณอันหยั่งรู้ความเบื่อหน่ายของสภาวะธรรมรูป สภาวะธรรมนาม มุญจิจุกัมมตาญาณ ญาณอันค้ำนึ่งใครจะพ้นไปเสียจากสภาวะธรรมรูป สภาวะธรรมนาม ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ ญาณหยั่งรู้การพิจารณาหาทางออกจากสภาวะธรรมรูป สภาวะธรรมนาม สังขารุเปกขาญาณ ญาณอันเป็นไปโดยความว่างเฉยต่อสภาวะธรรมรูป สภาวะธรรมนาม สัจจานุโลมิกญาณ หรืออนุโลมญาณ ญาณอันเป็นไปโดยอนุโลมแก่การหยั่งรู้ร้อยสัจ 4 (อภิ.สง. (ไทย) 34/55/36)

คำว่า “สติปัฏฐาน” (พระโสภณมหาเถระ (มหาสีสยาตอ), 2549) เป็นศัพท์สมาสที่มาจากศัพท์ 2 ศัพท์ คือ สติ + ปฏฐาน “สติ” แปลว่า การระลึกรู้ เป็นปัจจุบันเฉพาะหน้า คำว่า

“ปฏิฐาน” แปลว่า เข้าไปตั้ง เพราะฉะนั้น “สติปฏิฐาน” แปลว่า ธรรมเครื่องระลึกที่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง หมายถึง สติที่ตั้งมั่น ได้แก่ สติเจตสิก พร้อมสัมปยุตธรรมอีกนัยหนึ่ง “สติปฏิฐาน” แปลว่า ธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งสติ หมายถึง อารมณ์ของสติ ได้แก่ กาย เวทนา จิต ธรรม วิปัสสนาสติปฏิฐาน คือ หลักการใช้สติ และปัญญากำหนดรู้ สภาวะธรรมทางกาย เวทนา จิต ธรรม ตามความเป็นจริงว่า จนหยั่งรู้ถึงความเปลี่ยนแปลง แปรปรวนไปของสภาวะธรรมทั้งหลายว่า ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคลตัวตนเราเขา จนเกิดปัญญาตั้งแต่วิปัสสนาญาณที่ 1 นามรูปปริจเฉทญาณไปจนถึง วิปัสสนาญาณที่ 16 ปัจจเวกขณะญาณ หมายถึง ปัญญา รู้อุปาทาน เป็นไตรลักษณ์ จนเกิดปัญญาเป็นขั้น ๆ 16 อย่าง

3.1.4 หลักวิธีปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักสติปฏิฐาน 4 (ที.มหา. (ไทย) 10/9/301-372)

วิธีปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักสติปฏิฐาน 4 คือ การพิจารณากำหนดรู้ รูป นาม อาศัยเพียง การฟังธรรมอย่างเดียวไม่กำหนดรูป นาม ในขณะที่ปัจจุบันย่อมไม่สามารถทำวิปัสสนาญาณให้เกิดขึ้นได้ ซึ่งกล่าวได้ว่า วิธีปฏิบัติวิปัสสนาที่พ้นจากการกำหนด รูป นาม หรือ วิธีปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานที่พ้นจากหลักสติปฏิฐาน 4 ไม่มีเลย ดังในคัมภีร์อรรถกถาแสดงไว้ว่า ยสฺมา ปน การย เวทนา จิตต รมเม สุกฺขย จิ รมมํ อนามสิตฺวา ภาวนา นาม นตฺถิ.ตสฺมา เตปิ อิมินาว มคฺเคน โสกปฺริเทเว สมตฺกุกฺกตาติ เวทิตพฺพา. (ที.มหา. (ไทย) 2/362) “อนึ่ง ขึ้นชื่อว่าภวานาย่อมไม่มีโดยมีได้กำหนดธรรมอย่างใดอย่างหนึ่งในกองรูปเวทนา จิต และสภาวะธรรม ดังนั้นควรทราบว่ แม้สันตติอำมาตย์และนางปฎาจา ราเหล่านั้น ได้ล่วงพ้นความเศร้าโศกและความคร่ำครวญด้วยหนทาง (คือสติปฏิฐาน) นี้” สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสหลักวิธีปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักสติปฏิฐาน เพื่อความพ้นทุกข์

ในทีฆนิกายมหารวรรค มหาสติปฏิฐานสูตร แปลว่า สติปฏิฐานสูตรใหญ่ ซึ่งเป็นพระสูตรขนาดยาว เป็นพระสูตรที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสกับภิกษุ ญ นิคมของชาวกุรุ ชื่อกัมมาสธัมมะ แคว้นกุรุ ปัจจุบันเป็นตำบลที่อยู่ใกล้กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย ซึ่งในอรรถกถา มหาสติปฏิฐานสูตรได้กล่าวว่า ชาวแคว้นกุรุ มีร่างกายและจิตใจสมบูรณ์อยู่เป็นนิจ ด้วยมีอากาศเป็นที่สบาย ชาวกุรุ นั้น มีกำลังปัญญาอันร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์อดุทนแล้ว จึงสามารถรับเทศนาที่ลึกซึ้งนี้ได้ เพราะฉะนั้น พระผู้มี พระภาคเจ้า เมื่อทรงเห็นความเป็นผู้สามารถรับเทศนาที่ลึกซึ้งอันนี้ จึงทรงยกกัมมัฏฐาน 21 หมวดย่อย กล่าวในคราวเดียวกันในมหาสติปฏิฐานสูตรนี้ (ที.มหา. (ไทย) 2/2/258) โดยมีบทเริ่มต้นว่า ภิกษุทั้งหลาย ทางนี้เป็นทางเดียว เพื่อความบริสุทธิ์ของเหล่าสัตว์เพื่อล่วงโศกและปริเทวะ เพื่อดับทุกข์และโทมนัส เพื่อบรรลุลุยาธรรม เพื่อให้แจ้งนิพพาน ทางนี้คือสติปฏิฐาน 4 ประการ สติปฏิฐาน 4 ประการ อะไรบ้าง คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้

1. พิจารณาเห็นกายในกายอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติกำจัดอภิชฌาและโทมนัส ในโลกได้

2. พิจารณาเห็นเวทนาในเวทนาทั้งหลายมีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติกำจัดอภิชฌาและโทมนัสในโลกได้

3. พิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติกำจัดอภิชฌาและโทมนัสในโลกได้

4. พิจารณาเห็นธรรมในธรรมทั้งหลายมีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติกำจัดอภิชฌาและโทมนัสในโลกได้ (ที.มหา. (ไทย) 10/372/301)

จากความหมายและความสำคัญของวิธีปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานข้างต้นนั้น ในขั้นตอนของวิธีปฏิบัตินั้น ไม่สามารถจะแยกสมถะและวิปัสสนากัมมัฏฐานออกจากกันได้ เพราะเป็นธรรมคู่กัน โดยสมถะ (ความสงบ) และวิปัสสนา (การเห็นแจ้ง) ในพระไตรปิฎกมีได้กล่าวว่าเป็นธรรมคู่กัน (อง.จตุกก. (ไทย) 21/170/218)

ในฐานะเป็นวิธีปฏิบัติที่เกื้อกูลส่งเสริมซึ่งกันและกัน นั่นคือสมถะเป็นปัจจัยเกื้อกูลให้เกิดวิปัสสนา และวิปัสสนาก็เป็นปัจจัยเกื้อกูลให้เกิดสมถะ สมถะเป็นวิธีฝึกจิตให้สงบ ส่วนวิปัสสนาเป็นวิธีฝึกจิตให้เกิดความเห็นแจ้ง พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้สำหรับใช้ฝึกจิตเพื่อการบรรลุมรรคผล ธรรมทั้ง 2 นี้ แม้จะมีวิธีปฏิบัติที่แตกต่างกันแต่ก็ได้สนับสนุนกัน จะเห็นได้จากพระพุทธดำรัสที่ตรัสว่า ฌานไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา ปัญญาไม่มีแก่ผู้ไม่มีฌาน (ขุ.ธ. (ไทย) 25/35/65) และว่า วัจฉะ เพราะเหตุ นั้น เธอจงเจริญธรรม 2 ประการ คือ สมถะกับวิปัสสนาให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น สมถะกับวิปัสสนาจักเป็นไปเพื่อการแทงตลอดธาตุเป็นอันมาก (ม.ม. (ไทย) 13/197/175)

และในพระไตรปิฎกยังมีกรกล่าวถึงวิธีปฏิบัติสมถะและวิปัสสนาในลักษณะเกื้อกูลกันไว้ดังนี้

1. เจริญสมถะนำวิปัสสนา มีอธิบายว่า เจริญสมถะกระทั่งจิตสงบแล้วอาศัยความสงบเป็นพื้นฐานยกจิตขึ้นเจริญวิปัสสนา (อง.จตุกก. (ไทย) 21/170/212) ในข้อนี้ ความเป็นสมถะอยู่ที่เกิดอุปะการสมาธิหรืออัปปนาสมาธิ ส่วนความเป็นวิปัสสนาอยู่ที่การพิจารณาสมถะและธรรมทั้งหลายที่เกิดร่วมกับสมถะนั้น ตามลักษณะที่เป็นจริงคือความไม่เที่ยงเป็นทุกข์และเป็นอนัตตา (ม.อ. (ไทย) 1/170/150)

2. เจริญวิปัสสนานำสมถะ (อง.จตุกก. (ไทย) 170/212) มีอธิบายว่า เจริญวิปัสสนาเพื่อพิจารณาชั้น 5 หรือนามรูปจนเห็นแจ้งกระทั่งจิตเกิดความสงบ ในข้อนี้ ความเป็นวิปัสสนาอยู่ที่พิจารณาชั้น 5 (หรือนามรูป) อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดถือตามลักษณะที่เป็นจริงคือความไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตา ส่วนความเป็นสมถะเกิดจากการที่ได้ปล่อยวางไม่ยึดถือธรรมทั้งหลายที่เกิดในวิปัสสนา จนกระทั่งความแน่วแน่แห่งจิตเกิดขึ้น (ม.อ. (ไทย) 1/170/150)

3. เจริญสมถะกับวิปัสสนาคู่กัน มีอธิบายว่า เจริญสมถะได้ขั้นหนึ่งแล้วก็ออกจากสมถะพิจารณาธรรมที่เกิดพร้อมกับสมถะนั้นครั้งหนึ่ง ทำอย่างนี้เรื่อยไป (อง.จตุกก. (ไทย) 21/170/212) ในข้อนี้ ความเป็นสมถะอยู่ที่เข้าฌานแต่ละชั้น ส่วนความเป็นวิปัสสนาอยู่ที่พิจารณาธรรมที่เกิดร่วมกับสมถะนั้นแต่ละชั้น ซึ่งอธิบายว่า เข้าปฐมฌานได้แล้วก็ออกจากปฐมฌานนั้นมาพิจารณาสังขาร ครั้นพิจารณาสังขารแล้วก็เข้าทุติยฌานต่อไปแล้วก็ออกจากทุติยฌานนั้นมาพิจารณาสังขารอีก ทำตามลำดับอย่างนี้เรื่อยไปจนกระทั่งถึงเนวสัญญานาสัญญายตนฌาน ออกจากฌานนั้นแล้วก็พิจารณาสังขารอีก (อง.อ. (ไทย) 2/170/447)

จากการวิจัยพบว่า โดยวิธีปฏิบัติจะปฏิบัติแบบสมถะนำวิปัสสนาหรือจะปฏิบัติแบบวิปัสสนานำสมถะ หรือจะปฏิบัติแบบสมถะและวิปัสสนาคู่กันก็ได้ แต่เมื่อปฏิบัติถึงขั้นที่จะละกิเลสได้ ทั้งสมถะและวิปัสสนาก็จะมารวมกันให้เกิดพลังส่งเสริมการละกิเลสได้ (ม.อ. (ไทย) 1/170/110-111)

สมถะและวิปัสสนานี้ เป็นศัพท์เดิมที่ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกคู่กับคำว่า ภาวนา (การทำให้เกิดมี, การเจริญ) จึงมีรูปเป็นสมถภาวนากับวิปัสสนาภาวนา (อง.จตุกก. (ไทย) 21/170/212) ต่อมาในคัมภีร์ชั้นอรรถกถาเรียก ภาวนา ว่า กัมมัฏฐาน (ที่ตั้งแห่งการงาน, การงานที่เป็นฐาน) เป็นสมถกัมมัฏฐานกับวิปัสสนากัมมัฏฐาน (พระราชวรมุนี (ประยูรค์ ปยุตโต), 2528) และในคัมภีร์อรรถกถาเช่นกัน เช่น อรรถกถาธรรมบท เป็นต้น กล่าวถึงธูระ 2 คือ คันธธูระ (ธูระคือการเล่าเรียน) และวิปัสสนาธูระ (ธูระคือวิธีปฏิบัติวิปัสสนา) (ขุ.ธ. (ไทย) 1/5) โดยจัดสมถกัมมัฏฐานรวมเข้ากับวิปัสสนากัมมัฏฐาน แล้วเรียกใหม่ในชื่อรวมว่า “วิปัสสนาธูระ” ซึ่งควรจะแปลว่า ธูระคือวิธีปฏิบัติสมถะและวิปัสสนา

โดยเหตุที่จัดรวมสมถกัมมัฏฐานเข้ากับวิปัสสนากัมมัฏฐาน ฉะนั้นต่อมาในประเทศที่นับถือพุทธศาสนา เช่น ประเทศไทยและพม่า เมื่อส่งเสริมให้มีวิปัสสนากัมมัฏฐานจึงเรียกรวมว่าปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานหรือปฏิบัติวิปัสสนา และวิธีปฏิบัตินั้นจะเป็นไปโดยใช้วิธีสมถะนำวิปัสสนา หรือวิธีวิปัสสนานำสมถะก็ได้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงในโอกาสต่อไป

4. ความสัมพันธ์ระหว่างสายพุทโธกับสติปัฏฐาน 4 และญาณ 16

เพื่อให้เห็นภาพการเปรียบเทียบชัดเจน จึงสร้างตารางความสัมพันธ์ระหว่างสายพุทโธกับสติปัฏฐาน 4 และญาณ 16 เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงวิธีปฏิบัติกัมมัฏฐานของสายพุทโธ สติปัฏฐาน และญาณ 16

ตาราง แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสายพุทโธกับสติปัฏฐาน 4 และญาณ 16

สายพุทโธ	สติปัฏฐาน	ญาณ 16
วิธีปฏิบัติ กำหนดคำบริกรรมพุทโธ ในเบื้องต้น จนเกิดสมาธิ จากนั้นตามดูโครงกระดูกและ อាកาร 32 บางครั้งดูนาม (เวทนา จิต ธรรม) สลับกัน	กายานุปัสสี - ตามดูกาย เวทนานุปัสสี – ตามดูเวทนา จิตตานุปัสสี – ตามดูจิต ธัมมานุปัสสี - ตามดูธรรม	นามรูปปริจเฉทญาณ และปัจจยปริคคหญาณ อุท্থัพพญาณ ฯลฯ มัคคญาณ ผลญาณ และปัจจ เวกขณญาณ

สายพุทธโธ	สติปัญญาฐาน	ญาณ 16
ผลการปฏิบัติ เกิดสมาธิและเป็นฐานในการเจริญ วิปัสสนาจนเกิดญาณตามลำดับ		

อธิบายได้ว่า สายพุทธโธมีวิธีปฏิบัติ คือ การกำหนดคาบกรรมพุทธโธในเบื้องต้นจนเกิดสมาธิ จากนั้นตามดูร่างกายโดยเริ่มดูโครงกระดูกและตลอดไปถึงอากาการ 32 สามารถเทียบได้กับการตามดูกายเป็นหลัก และอาจตามด้วยการดู เวทนา จิต ธรรม ในบางครั้ง ในสติปัญญาฐานสูตรและสามารถเทียบได้กับนามรูปปริจเฉทญาณ และปัจจยปริคคทญาณในญาณ 16 ส่วนผลคือทำให้เกิดสมาธิและเป็นฐานในการเจริญวิปัสสนาจนเกิดญาณตามลำดับ คือ จากอุทยัพพญาณ คือ ญาณรู้เห็นการเกิดดับไปจนถึงมคคญาณ ผลญาณและปัจจเวกชนญาณ

5. สรุป

กัมมัฏฐานสายพุทธโธในสังคมไทยคือกัมมัฏฐานที่ปฏิบัติโดยวิธีการเริ่มต้นใช้สติกำหนดบริกรรมคำว่า “พุทธโธ” ในใจ วิธีปฏิบัติตามสายพุทธโธตามแบบดั้งเดิมจากหลวงปู่เสาร์และหลวงปู่มั่น ใช้เพียงบริกรรม”พุทธโธ”ในใจแต่ต่อมาได้มีการพัฒนาให้บริกรรมคู่ไปกับกำหนดลมหายใจ แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเกิดสมาธิหรือสมาธิตามลำดับตั้งแต่ขณิกสมาธิ (สมาธิชั่วขณะ) อุจารสมาธิ(สมาธิใกล้เคียง)และอัปนาสมาธิ (สมาธิขั้นนิ่ง, ขั้นฌาน) แล้วจึงใช้เป็นฐานสำหรับการเจริญวิปัสสนา วิธีปฏิบัติตามสายพุทธโธเริ่มเป็นวิปัสสนากัมมัฏฐานในขั้นตอนที่พิจารณาโครงกระดูก ดังคำสอนที่ว่า “... พึงมีสติ กำหนดจิตให้รวมกันสนิทที่เรียบริยเสียก่อนแล้วยกจิตขึ้นเพ่งพิจารณากำหนดให้รู้โครงกระดูก...” แสดงให้เห็นชัดเจนว่า มีการใช้สมาธิขั้นสูงเป็นฐานในการเจริญวิปัสสนาคือการเพ่งพิจารณากำหนดรู้ เพราะข้อความว่า กำหนดจิตให้รวมกันสนิท ดูจะเป็นความหมายของสมาธิขั้นสูงคือขั้นอัปนาหรือขั้นฌานที่สามารถเป็นฐานให้เจริญวิปัสสนาหรือเห็นตามความเป็นจริงได้ง่าย

การใช้โครงกระดูกเป็นเรื่องน่าพิจารณา เพราะเป็นวิธีพิจารณารูปก่อน เนื่องจากรูปเป็นของหยาบ สามารถพิจารณากำหนดรู้ได้ง่ายกว่านาม พึงทราบว่า การกำหนดโครงกระดูกในสายพุทธโธเป็นจุดเริ่มต้นของการพิจารณารูปกาย ซึ่งเป็นโครงสร้างใหญ่ที่มีถึง 300 ท่อน จนเกิดสมาธิแล้วถอนจากสมาธิมาพิจารณากายทั้งหมด เบื้องบนเริ่มตั้งแต่ศีรษะโดยพิจารณา ไส้มาตั้งแต่ ผม ขน เล็บ ฟัน หู หน้ เนื้อ เอ็น กระดู เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไส้ใหญ่ ไส้เล็ก (ถ้าไส้เล็ก) อาหารใหม่ อาหารเก่า (อุจจาระ) และสมอง ไปจนครบอากาการ 32 เบื้องล่างเริ่มตั้งแต่ฝ่าเท้าขึ้นไป จนถึงศีรษะจนครบอากาการ 32 เช่นกัน ในการพิจารณาอากาการ 32 นั้น สำหรับบางท่านพิจารณาส่วนใดส่วนหนึ่งแล้วเห็นได้ชัดหรือถูกจริตก็พิจารณานั้นหนักส่วนนั้น จนเกิดวิปัสสนาญาณคือรู้เห็นการเกิดดับของอากาการ 32 นั้น ระหว่างนั้นอาจพิจารณานามคือ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณไปด้วยตามโอกาสที่เหมาะสม หรืออาจจะพิจารณาหลังจากพิจารณารูปได้ครบถ้วนชัดเจนแล้ว ทั้งนี้ เป็นวิธีการเฉพาะตัวของผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นไปตามหลักสติปัญญาฐาน 4 คือ ดู กาย เวทนา จิต ธรรม

การพิจารณานั้นให้ทำโดยอนุโลมและโดยปฏิโลมคือเป็นการพิจารณาเข้าไปซ้ำมาเพื่อให้เกิดอัฐฐิกสัญญาคือ จำกระดูกลงในลักษณะต่าง ๆ ได้ หรือเกิดรูปสัญญาคือจำรูปกายในลักษณะต่าง ๆ ได้จนกระทั่งเป็นพื้นฐานให้เกิดวิปัสสนาญาณลุ่มลึกไปตามลำดับนับตั้งแต่การรู้แยก रूप แยกนามสืบต่อไปถึงการรู้กำหนดความเป็นปัจจัยอิงอาศัยกันระหว่างรูปกับนาม ซึ่งก็คือการเกิดนามรูปปริจเฉทญาณ (ญาณกำหนดรู้แยก รูปนาม) และปัจจัยปริคคหญาณ(ญาณกำหนดปัจจัยอิงอาศัยกันระหว่างรูปกับนาม) ในญาณ 16 ซึ่งเป็นญาณเบื้องต้นนำเข้าสู่วิปัสสนาญาณ คือ การเห็นความเกิดดับของนามกับรูปช่วยทำลายความสำคัญผิดต่าง ๆ เช่น สำคัญว่า นามรูปเที่ยง สว่างาม เป็นอัตตายั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.(2539). *พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- มูลนิธิหลวงพ่อดธรรมกายาราม. (2553). *คู่มือปฏิบัติสมถวิปัสสนากัมมัฏฐาน 5 สาย, พุทโธ, อาณาปานสติ, พอง - ยุบ, รูปนาม, สัมมาอะระหัง*. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม : บริษัท เพชรเกษมพรินต์ติ้ง กรุ๊ป จำกัด.
- จำลอง ดิษยวณิช. (2544). *จิตวิทยาของความดับทุกข์*. เชียงใหม่ : กลางเวียงการพิมพ์.
- พระราชอุล.(2548). *พระพุทธเจ้าสอนอะไร*. แปลโดย ชูศักดิ์ ทิพย์เกสร และคณะพิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต).(2552). *พุทธธรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สหธรรมิก จำกัด.
- พระโสภณมหาเถระ (มหาสีสยาตอ).(2550). *วิปัสสนานัย เล่ม 2*. แปลโดย พระคันธสาราภิวังศ์. นครปฐม : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ซีเอไอ เซ็นเตอร์ จำกัด.
- พระโสภณมหาเถระ (มหาสีสยาตอ). (2554). *มหาสติปัฏฐานสูตร ทางสู่พระนิพพาน*. แปลโดยพระคันธสาราภิวังศ์. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยรายวันการพิมพ์.
- พระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ญาณสิทธิ).(2546). *วิปัสสนาญาณโสภณ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ศรีอนันต์การพิมพ์.
- พระนิโรธรังสีคัมภีร์ปัญญาจารย์.(2529). *ประมวลแนวปฏิบัติธรรม*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรุงเทพ.
- _____.(2538). *หลักปฏิบัติสมถะและวิปัสสนากัมมัฏฐาน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : เรือนแก้วการพิมพ์.
- พระมหาไสว ญาณวิโร.(2548). *วิปัสสนาภาวนา*. "อนุสรณ์ พระวิปัสสนาจารย์ รุ่นที่ 23". กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชันส์ จำกัด.
- วิริยา ชินวรรณ และคณะ.(2548). *สมาธิในพระไตรปิฎก : วัตตนาการการตีความคำสอนเรื่องสมาธิ ในพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทในประเทศไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มูลนิธิหลวงพ่อดุสิตธรรมกายราม. (2553). *คู่มือปฏิบัติสมถวิปัสสนากัมมัฏฐาน 5 สาย. (พุทโธ, อานาปานสติ, พอง-ยุบ, รูปนาม, สัมมาอรหัง)*. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม: บริษัท เพชรเกษม พรินต์ติ้งกรุ๊ป จำกัด.
- สถาบันจิตภาวนา มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาแห่งโลก. (2549). *เบญจภาคีกรรมฐาน : คู่มือการปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.